

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.131 van 25 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 juli 2008 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt België binnen op 14 juli 2006 en verklaart zich vluchteling op 18 juli 2006.

Op 1 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 oktober 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 22 februari 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij beschikking van de Raad van State nr. 621 van 6 juni 2007 wordt het cassatieberoep tegen deze beslissing niet toelaatbaar verklaard.

Op 29 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2007 dient verzoeker een tweede maal een asielaanvraag in. Op 27 september 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 5694 van 14 januari 2008 wordt dit beroep verworpen en weigert de Raad aan verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 februari 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient hiertegen een beroep in bij de Raad dat gekend is onder het nr. 29.906.

Op 11 juli 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 31 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene op 18/07/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 22/02/2007 door de Vaste beroepscommissie afgesloten werd met een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Overwegende dat betrokkene op 02/05/2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 14/01/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 11/07/2008 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een dagvaarding voorlegt op naam van zijn neef. Overwegende dat zijn neef zou opgeroepen zijn voor de rechtbank voor het voorlezen van het vonnis van betrokkene. Overwegende dat betrokkene met dit document enkel kan aantonen dat zijn neef opgeroepen werd om het vonnis dat over betrokkene uitgesproken werd aan te horen. Overwegende dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat zijn neef verder geen problemen kende met de Syrische autoriteiten. Overwegende dat het document dat op naam van zijn neef staat niet als een nieuw element kan beschouwd worden inzake de asielaanvraag van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verder een kopie voorlegt van een uittreksel uit zijn strafregister waaruit blijkt dat hij bij verstek veroordeeld werd. Overwegende dat betrokkene niet kan verklaren hoe zijn neef in het bezit is gekomen van een uittreksel uit het strafregister van betrokkene. Overwegende dat betrokkene het werkelijke vonnis niet kan voorleggen. Overwegende dat het hier enkel om een kopie gaat die geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat het vonnis bovendien betrekking heeft op feiten die betrokkene gedurende de procedure van zijn vorige asielaanvragen aangebracht heeft. Overwegende dat het CGVS in het kader van de eerste asielaanvraag op 26/10/2006 een negatieve beslissing nam omwille van het bedrieglijk karakter en dat deze beslissing op 22/02/2007 door VBC bevestigd werd. Overwegende dat de voorgelegde kopie dan ook niet als een nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene verder geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige

aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"Eerste middel: schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag dd. 11.07.2008, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker voldoende nieuwe elementen aanbrengt opdat er een gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Conventie van Genève.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegte van rechte heeft aangetoond dat hij nieuwe gegevens aanbrengt in vergelijking met vorige asielprocedures.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en eveneens vereist in artikel 62 Vreemdelingenwet, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De dienst vreemdelingenzaken besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen, nu volgens hen de bijgebrachte documenten enkel aantonen dat verzoeker zijn neef opgeroepen werd om het vonnis dat over verzoeker werd uitgesproken te aanhoren en dit geen nieuw element aanvoert in de procedure en dat het uittreksel uit het strafregister van verzoeker waaruit blijkt dat hij bij verstek veroordeeld - na laatste beslissing in vorige aanvragen - werd niet als voldoende aanvaard nu het slechts om een kopie gaat en het werkelijke vonnis niet kan bijgelegd worden.

Bijgevolg steunen zij hun beslissing op basis van verkeerde interpretatie van de bijgebrachte stukken beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten (of een andere reden) die de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang zouden brengen, quod non !

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Aangezien de bijgebrachte stukken weldegelijk nieuwe gegevens bijbrengen die doen vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst.

Dat de bijgebrachte stukken allen aantonen dat er een gerechtelijke veroordeling is tussengekomen NADAT de tweede asielprocedure volledig was afgesloten.

De procedure was inderdaad begonnen tijdens vorige asielprocedures doch een reële veroordeling veranderd de zaak volledig. Er kan niet betwist worden dat dit een nieuw feit is.

Te meer omdat de eerste asielprocedure werd afgewezen als ongeloofwaardig en niet als bedrieglijk zoals de dienst vreemdelingenzaken wil voorhouden!!!

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen door het CGVS (nadien bevestigd) met als reden:

"gezien bovenstaande opmerkingen aangaande uw geloofwaardigheid dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

Er werd dus niet beslist dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk was.

In de tweede asielprocedure meende de CGVS verkeerdelijk dat de documenten voorgelegd dienden gezien te worden in het licht van het bedrieglijk karakter van de eerste aanvraag, wat manifest in strijd is met haar eerdere besluitvorming, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dan ook bevestigd dat de eerste aanvraag niet bedrieglijk was, doch ongeloofwaardig.

De dienst Vreemdelingenzaken gebruikt nu weerom, geheel onterecht zoals uit vorige beslissingen bleek, vasthouden aan het bedrieglijk karakter, hierdoor is ook de volledige redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken aangetast.

De Dienst Vreemdelingenzaken vertrekt thans van de opvatting dat verzoeker een bedrieger is. Zij baseert zich hiervoor niet op de beslissing welke voordien reeds genomen waren door de CGVS en RW doch meent dit volkomen onterecht te kunnen doen.

Het spreekt dan ook voor zich dat de volledige gevolgtrekking welke de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook neemt volkomen onterecht is.

De vorige asielrelazen mochten als ongegrond afgewezen worden omdat hij de feiten niet kon bewijzen, meermaals werd hem dan ook vermeld dat hij er alles aan diende te doen om bewijsstukken voor te brengen.

Nu dat verzoeker nieuwe bewijsstukken voorbrengt, gaat men er botweg vanuit dat verzoeker een bedrieger is en geen enkel stuk voldoende is om nieuwe elementen aan te tonen dan wanneer een officieel stuk zou worden bijgebracht, stukken die zowaar onmogelijk zijn geworden om te verzamelen gelet op de politieke situatie in Syrië.

Dienst Vreemdelingenzaken motiveert bijgevolg de reden van haar weigering tot in overweging name gebrekkig, onduidelijk en dubbelzinnig.

De veroordeling bij verstek, die na het afsluiten van de tweede asielprocedure uitgesproken werd, werpt een nieuw licht op de zaak en ondersteunt het verhaal van verzoeker. Dat de gerechtelijke veroordeling bijgevolg absoluut een nieuw gegeven is dat naar voor brengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade.

Dat het feit dat verzoeker het werkelijke vonnis niet kan voorleggen doet absoluut niet ter zake nu dit reeds een toetsing ten gronde inhoud en dit niet in deze fase toekomt aan de dienst Vreemdelingenzaken.

Een nieuw element wordt aangereikt, dit blijkt ontegensprekelijk uit de voorgebrachte stukken: er is een gerechtelijke veroordeling tussengekomen van na de afsluiting van de tweede asielprocedure.

Er bestaat geen enkele andere beroepsmogelijkheid waarin het gegeven van de gerechtelijke uitspraak kon naar voor gebracht worden, aldus moest verzoeker noodgedwongen dit via een nieuwe asielaanvraag doen.

Bijgevolg kon en mocht de dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig, verkeerdelijk en onvoldoende wat haar motivering betreft.

De beslissing werd dan ook niet afdoende gemotiveerd. Het middel is gegrond.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de derde asielaanvraag van verzoeker terecht niet in overweging werd genomen. Zij verwijst hiervoor naar de bewoordingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt dat de Commissaris-generaal in de beslissing van 26 oktober 2006 (eerste asielaanvraag) stelde dat er ernstig werd getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker en in de beslissing van 27 september 2007 (tweede asielaanvraag) stelde de Commissaris-generaal dat de ongeloofwaardigheid van de eerste asielaanvraag gebaseerd was op tegenstrijdigheden, ook wordt in deze beslissing overwogen dat de eerste asielaanvraag een bedrieglijk karakter had. De beslissing is op afdoende wijze gemotiveerd.

2.1.3. In de repliekmemoirie stelt verzoeker dat verwerende partij niet antwoordt op de omstandigheid dat verzoeker wel degelijk een nieuw element heeft naar voor gebracht, namelijk zijn veroordeling die dateert van na de vorige asielprocedure. Verzoeker erkent dat hij enkel een kopie van dit vonnis kon voorleggen, maar leidt uit de bestreden beslissing af dat de veroordeling wel als nieuw element erkend zou zijn, had hij een origineel document kunnen voorleggen. Daaruit leidt verzoeker af dat verwerende partij eigenlijk antwoordt dat het tussengekomen van een vonnis een nieuw element is. Verwerende partij verwacht twee zaken: de vraag of het tussengekomen vonnis een nieuw element is en de manier waarop dit bewijs aangebracht wordt. Verwerende partij argumenteert slechts over de manier waarop het bewijs aangebracht wordt en niet over de vraag of het tussengekomen vonnis een nieuw element is. Bijgevolg is de beslissing niet afdoende gemotiveerd.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat

kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwijzing naar artikel 97 van de Grondwet is niet ter zake dienend, nu dit artikel niet handelt over de motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

" De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag legde verzoeker volgende documenten voor:

- een dagvaarding op naam van zijn neef waaruit blijkt dat de neef wordt opgeroepen om het vonnis te aanhoren dat inzake verzoeker uitgesproken werd.
- een kopie van een uittreksel uit verzoekers strafregister waaruit blijkt dat verzoeker bij verstek werd veroordeeld

In de bestreden beslissing wordt de dagvaarding niet aanvaard als nieuw element met het motief *"overwegende dat betrokkene met dit document enkel kan aantonen dat zijn neef opgeroepen werd om het vonnis dat over betrokkene uitgesproken werd aan te horen. Overwegende dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat zijn neef verder geen problemen kende met de Syrische autoriteiten. Overwegende dat het document dat op naam van zijn neef staat niet als een nieuw element kan beschouwd worden inzake de asielaanvraag van betrokkene."*

De kopie van het uittreksel uit verzoekers strafregister waaruit blijkt dat verzoeker bij verstek werd veroordeeld, wordt niet als nieuw element aanvaard omwille van volgende reden: *"Overwegende dat betrokkene niet kan verklaren hoe zijn neef in het bezit is gekomen van een uittreksel uit het strafregister van betrokkene. Overwegende dat betrokkene het werkelijke vonnis niet kan voorleggen. Overwegende dat het hier enkel om een kopie gaat die geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat het vonnis bovendien betrekking heeft op feiten die betrokkene gedurende de procedure van zijn vorige asielaanvragen aangebracht heeft. Overwegende dat het CGVS in het kader van de eerste asielaanvraag op 26/10/2006 een negatieve beslissing nam omwille van het bedrieglijk karakter en dat deze beslissing op 22/02/2007 door VBC bevestigd werd. Overwegende dat de voorgelegde kopie dan ook niet als een nieuw element kan beschouwd worden."*

Verzoeker voert in het middel aan dat deze stukken aantonen dat er een gerechtelijke veroordeling is tussengekomen nadat de tweede asielprocedure volledig werd afgesloten. Hij erkent dat de procedure was begonnen tijdens de vorige asielprocedures.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen. Uit het asielrelaas van verzoeker (eerste asielaanvraag) zoals dit blijkt uit het administratief dossier, blijkt dat verzoeker werd beschermd door de familie van Hassan Tlass. Bepaalde groepen binnen de overheid viseren deze familie en willen ondermeer via getuigenissen van verzoeker, deze familie aanpakken. De Commissaris-generaal oordeelde hierover dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn omdat ze tal van ongerijmdheden en tegenstrijdigheden bevatten. Deze beslissing van de Commissaris-generaal werd bevestigd door de beslissing van de Vaste Beroepscommissie. Uit het asielrelaas van verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag blijkt dat hij werd opgeroepen door de rechtbank om als getuige te verschijnen in het proces tegen Hassan Tlass en dat zijn familie zware hinder ondervond van de veiligheidsdiensten die naar verzoeker op zoek zouden zijn. De Commissaris-generaal en daarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aan verzoeker de erkenning als vluchteling geweigerd. In het kader van zijn derde asielaanvraag stelt verzoeker nu dat hij zou zijn veroordeeld bij verstek en hij legt de twee hogervermelde stukken neer.

Deze stukken hebben betrekking op een neef van verzoeker en op een kopie van een uittreksel uit het strafregister. Gelet op het feit dat de neef van verzoeker voor het overige geen problemen heeft met de Syrische autoriteiten en gelet op het feit dat verzoeker niet kan verklaren hoe zijn neef in het bezit is gekomen van een uittreksel uit het strafregister van verzoeker en dat dit slechts een kopie zonder enige bewijswaarde betreft, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft naar voor gebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens aan dat het motief *“overwegende dat het CGVS in het kader van de eerste asielaanvraag op 26/10/2006 een negatieve beslissing nam omwille van het bedrieglijk karakter en dat deze beslissing op 22/02/2007 door VBC bevestigd werd”* niet correct is, en dat daardoor *“de volledige gevolgtrekking welke de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook neemt volkomen onterecht is”*.

In de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 oktober 2006 wordt de vluchtelingenstatus aan verzoeker geweigerd omdat er ernstig wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen gezien een opeenvolging van tegenstrijdigheden en ongerijmdheden. De omstandigheid dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing hiervoor de term “bedrieglijk” gebruikt, brengt echter niet mee dat de hele redenering van de beslissing niet correct is. De beslissing steunt immers op een volledig correcte feitenvinding en de omstandigheid dat verwerende partij voor de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker –die door hem niet wordt betwist– tijdens zijn eerste asielaanvraag de term “bedrieglijk” gebruikt, getuigt niet van een kennelijk onredelijk oordeel. De omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaringen heeft afgelegd waarbij ernstig kon worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid ervan, kon en mocht worden gebruikt in huidige bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, wordt de term “bedrieger” niet gebruikt door verwerende partij.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat de door verzoeker aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging betreft, is het duidelijk dat verzoeker deze aanvoert in samenhang met de aangevoerde schending van de motiveringsplicht. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, bijgevolg toont verzoeker niet aan in welk opzicht zijn rechten van verdediging zouden geschonden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Tervijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag omdat er in hoofde van verzoekende partij geen nieuwe gegevens zouden zijn die naar voor brengen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoeker verwijst naar hetgeen hij reeds eerder stelde, de dienst vreemdelingenzaken besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen, omdat volgens hen de bijgebrachte documenten enkel aantonen dat verzoeker zijn neef opgeroepen werd om het vonnis dat over verzoeker werd uitgesproken te aanhoren en dit geen nieuw element aanvoert in de procedure en dat het uittreksel uit het strafregister van verzoeker waaruit blijkt dat hij bij

verstek veroordeeld werd niet als voldoende aanvaard nu het slechts om een kopie gaat en het werkelijke vonnis niet kan bijgelegd worden.

Deze beslissing is volledig onredelijk nu onmiskenbaar kan gesteld worden dat een veroordeling tussengekomen in een gerechtelijke procedure na de afsluiting van de tweede asielprocedure een nieuw element vormt, daarvoor was er inderdaad reeds een procedure lopende doch de uitkomst was toen niet gekend (en een hangende procedure is nog geen veroordeling).

Deze reële veroordeling verandert de zaak volledig, te meer omdat de eerste asielprocedure werd afgewezen als ongeloofwaardig en niet als bedrieglijk zoals de dienst vreemdelingenzaken wil voorhouden!!!

De dienst Vreemdelingenzaken blijft geheel onterecht vasthouden aan het bedrieglijk karakter terwijl de Raad voor Vreemdelingenzaken in niet mis te verstane bewoordingen heeft gesteld dat het verkeerdelijk is om te stellen dat het verhaal en de stukken bedrieglijk is, zij wezen de procedure af op basis dat het voor hen ongeloofwaardig leek.

De veroordeling bij verstek, die na het afsluiten van de eerste asielprocedure uitgesproken werd, werpt een nieuw licht op de zaak en ondersteunt het verhaal van verzoeker, waardoor zijn verhaal niet meer als ongeloofwaardig overkomt.

Dat de oproeping van verzoekers neef om de uitspraak van verzoeker aan te horen en de veroordeling bij verstek blijvende uit het strafregister voldoende aantonen dat er een gerechtelijke veroordeling is geweest die uitgesproken werd na de afsluiting van de tweede asielprocedure, bijgevolg konden in de vorige asiel procedures hierover geen bewijsstukken worden bijgebracht.

De gerechtelijke veroordeling is bijgevolg absoluut een nieuw gegeven is dat naar voor brengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade.

Dat het feit dat verzoeker het werkelijke vonnis niet kan voorleggen doet absoluut niet ter zake nu dit reeds een toetsing ten gronde inhoud en dit niet in deze fase toekomt aan de dienst Vreemdelingenzaken.

Dat het bovendien onredelijk is om verzoeker, die voldoende aantoont dat hij veroordeeld werd, enkel te kunnen en willen geloven indien hij het werkelijke vonnis zou bijbrengen.

Een nieuw element wordt aangereikt, dit blijkt ontegensprekelijk uit de voorgebrachte stukken: er is een gerechtelijke veroordeling tussengekomen van na de afsluiting van de tweede asielprocedure.

Er bestaat geen enkele andere beroepsmogelijkheid waarin het gegeven van de gerechtelijke uitspraak kon naar voor gebracht worden, aldus moest verzoeker noodgedwongen dit via een nieuwe asielaanvraag doen.

Bijgevolg kon en mocht de dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Dit bijkomende gegeven maakt juist verzoekers asielverhaal aannemelijk, waardoor het onredelijk zou zijn om ze niet in overweging te nemen.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar weigeren de asielvraag in overweging te nemen.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is, subsidiair repliceert ze dat de derde asielaanvraag terecht niet in overweging werd genomen omdat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbracht met betrekking tot feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, verwijst verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.3. In de repliekmemorie stelt verzoeker dat het middel wel ontvankelijk is, zeker nu verwerende partij zelf verwijst naar rechtspraak over het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker zet uiteen dat er in casu wel degelijk sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel, nu men op zicht van de opgegeven motieven niet anders kan dan aannemen dat er een nieuw gegeven is, met name het vonnis. De status van verzoeker verandert hierdoor wezenlijk.

2.2.4. In zover verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van voorgaand middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Derde middel: schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet 15 december 1980 in samenhang met machtsafwendings

Doordat de bestreden beslissing werd ingegeven om andere dan wettelijke motieven door de Dienst Vreemdelingenzaken, nu deze voorhoud de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

Terwijl artikel 51/8 Vreemdelingenwet, in samenlezing met het principe van machtsafwendings, stelt dat de aanvraag enkel niet in overweging kan genomen worden indien er geen nieuwe gegevens (= betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen) aangebracht worden dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Terwijl het verbod van machtsafwendings verbiedt dat eender welk overheidsorgaan zijn wettelijk voorziene macht om de rechtsmiddelen die verzoeker heeft aangewend, zou misbruiken en buiten zijn wettelijke omschreven bevoegdheid gaat.

Terwijl verzoeker nieuwe gegevens aanbrengt die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen.

Zodat dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan machtsafwendings en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Toelichting :

Verzoeker verwijt de dienst Vreemdelingenzaken dat zij haar taak niet naar behoren heeft uitgevoerd.

Om toepassing te maken van artikel 51/8 Vreemdelingenwet ten aanzien van de kandidaat vreemdeling moet deze nagelaten hebben een nieuw gegeven bij te brengen (= betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen).

Bij deze beoordeling kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet tot de grond van de zaak richten, doch slechts nagaan of er nieuwe gegevens zijn of niet die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen: uit een louter nazicht van de stukken moet blijken dat het niet gaat om nieuwe gegevens.

Deze mogelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om te beslissen tot niet inoverwegingname kan vergeleken worden met deze welke voordien bestond in het kader van de ontvankelijkheidsfase.¹

In dit geval gaat de Dienst Vreemdelingenzaken haar macht te buiten, zij gaat reeds de stukken en nieuwe elementen ten gronde analyseren om zo te besluiten dat het nieuwe element, volgens hen (quod non), niets toevoegen.

Het is nochtans duidelijk, een nieuw element wordt aangereikt, dit blijkt ontegensprekelijk uit de voorgebrachte stukken: er is een gerechtelijke veroordeling tussengekomen van na de afsluiting van de tweede asielpcedure.

Er bestaat geen enkele andere beroepsmogelijkheid waarin het gegeven van de gerechtelijke uitspraak kon naar voor gebracht worden, aldus moest verzoeker noodgedwongen dit via een nieuwe asielaanvraag doen.

Bijgevolg kon en mocht de dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Zie in die zin de gelijkaardige beslissingen van de Raad van State in het kader van de 'kennelijk ongegronde of vreemd aan asiel' -rechtspraak: "Bij het beoordelen van het dringend beroep dient de Commissaris-generaal zich ertoe te beperken tot het onderzoeken of de aanvraag kennelijk ongegrond is of kennelijk vreemd aan asiel. Doordat hij twee bevoegdheden cumuleert, namelijk het onderzoeken over de ontvankelijkheid en over de grond van de aanvraag, bestaat het gevaar dat hij beiden met elkaar verward, des te meer daar de begrippen "kennelijk ongegrond" en "kennelijk vreemde aan asiel" toelaten reeds de grond van de vluchtmotieven te onderzoeken. De rechtspraak van de (franstalige) Kamer van de Raad van State, die vanaf zeker ogenblik dit gaan inzien is, heeft talloze malen bevestigende beslissingen geschorst en/of vernietigd omdat de Commissaris-Generaal tijdens het onderzoek van de ontvankelijkheid in werkelijkheid een beslissing ten gronde nam en het begrip kennelijk miskent. Dit heeft belangrijke gevolgen, daar een ongunstige beslissing in beroep in het stadium van de ontvankelijkheid met zich meebrengt dat de kandidaat-vluchteling op geen enkel ogenblik de waarborgen geniet van een jurisdictionele procedure, terwijl dit een van de voornaamste doelstellingen was van de Wet van 14 juli 1987". (Zie VREEMDELINGENREGLEMENTERING, Luc DENYS, UGA) Er is in casu sprake van schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet en van machtsafwending waardoor vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt. Het middel is gegrond."

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat zij reeds uitvoerig heeft uiteengezet dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag, zodat deze asielaanvraag terecht niet in overweging werd genomen.

2.3.3. In de repliekmemorie zet verzoeker uiteen dat de procedure die nog hangende was tijdens de vorige asielaanvraag inderdaad toen reeds beoordeeld is geweest maar dat het vonnis een nieuw licht op de beoordeling werpt en dat dit bijgevolg herbekeken dient te worden.

2.3.4. In zover verzoeker de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. In casu zet verzoeker niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.